

Athen, juni 2016. Line-Maria Lång: En rapport – oplevelser fra Athen.

Jeg rykker fra bord til bord i gården under appelsintræer og lyserøde blomster, der drysser ned over tastaturet nu, mens jeg skriver; de falder på bordet og ned i kaffen, pynter askebægret. Indimellem styrter figner ned fra et af de omkringstående træer, ruller over gårdens stengulv forbi de kakerlakker, jeg indimellem ser, jeg har hørt om en rotte, som også holder til i gården, men som ikke har vist sig. Jeg sidder og skriver på min roman, min tredje bog, og tænker på det morsomme i, at min debut hed *Rottekonge*, og at omslaget til min anden bog er et tapet af kakerlakker, at kakerlakker – de parisiske, som sjældnere flyver end de græske, har en mørkere farve og kortere følehorn – spiller en væsentlig rolle i den. Jeg har en aftale med de brune flagrende græske kakerlakker: De sætter sig ikke på mig eller bordet, jeg er til gengæld opmærksom på ikke at træde dem.

Det er en gentleman agreement.

Jeg jagter skyggen om formiddagen. Der er tre borde, jeg flytter fra bord til bord og føler mig som Guldlok, når solen igen har skubbet skyggen væk, oplyst halvdelen af bordet, så min kop, det holder kaffen varm, så halvdelen af mit tastatur. Når jeg mærker solen mod mine fingre, er det tid til at skifte bord.

*

Jeg forestiller mig, at jeg er min karakter, jeg forestiller mig altid, at jeg er min karakter, Athens nyhed virker godt på mit blik; jeg bilder mig ind, at jeg ser det, hun ser, er hendes logik, tænker hendes tanker, tager hendes skridt; hun kan ikke lide iskaffe, det kan jeg, hun kan godt lide brosten, det kan jeg ikke, hun tager lange skridt, jeg tager korte. Vi synes begge to, at motorcyklernes lygter ligner ugleøjne, vi er begge to nervøse i trafikken, når vi skal gå over gaden søger vi begge lyskryds, ingen af os stoler nok på os selv til at tro, vi kan vurdere situationen godt nok, hun har svært ved at tale med mennesker, det gør hende usikker, jeg holder af at tale med mennesker, det gør mig sikker. Hun har altid

bukser på, jeg har kun kjoler på, hun bryder sig ikke om kjoler, de får hende til at føle sig for fin, som en, der ikke kan bevæge sig. Hver gang jeg tager et par bukser på føler jeg mig som en havfrue, der netop har fået ben.

*

Jeg sidder foran Adrians port. Det er ikke altid det sker, men nogle gange forstår jeg, hvad det er, jeg ser, mærker de skridt, der tidligere er taget, tror, jeg rigtigt ser, hvad jeg ser – det er en særlig svimmelhed, et lille gisp i hele kroppen, det minder om lykke, mangler et ord, humbling.

*

Det her med at forstå udtrykket *når hjertet svulmer*, eller snarere mærkes indeni som en pose fyldt med vand.

*

Oldfruen vasker.

Først ser jeg ud af øjenkrogen vandet nærme sig. Det kommer løbende, en stille strøm, der stopper ved risten og så løber videre. Så dukker slangen op, lang og grøn. Det giver en slubrende lyd, når oldfruen pøser vand over planterne, det løber ned ad forhøjninger, hiver løse blade med sig; hun hælder vand ud over stole og borde, og det minder mig om en af de lykkeligste scener i Duras' *Elskeren*, hvor hele familien er samlet om hovedrengøringen.

Oldfruen smiler til mig, vandet nærmer sig mine fødder, jeg løfter dem, sætter dem under bordet, vandstanden i gården stiger, gården er som en kasse, der fyldes, slangen ligger og bevæger sig i ryk på jorden, lavtflyvende myg bliver skyllet ned, appelsiner får

vand under sig, rutsjer rundt, bliver løftet af vandet og driver forbi mig sammen med myrer og lyserøde blomster, et væld af lyserøde blomster i en strøm mod risten.

*

Jeg lever ikke op til ideen om, at den lidende kunstner er mere kreativ. Jeg arbejder bedst tryk, lykkelig og i skønhed, som jeg tror, de fleste gør det.

Tak for alt – jeg er næsten blevet færdig med min bog.